

Arrest

nr. 183 519 van 7 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat B. VANTIEGHEM en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Hussein Dey, Berber te zijn en de Algerijnse nationaliteit te bezitten. U hebt daar uw hele leven gewoond. Uw vader overleed in 2005 aan de gevolgen van kanker, uw moeder, broers en zussen zijn er nog steeds woonachtig, behalve één broer die hier sinds 1993 woont. Hij kwam hier een tante bezoeken, leerde een meisje kennen en huwde hier.

Sinds 2010 was u zelfstandig loodgieter en om uw zaak te kunnen opstarten sloot u een lening af bij de bank en bij een onderneming die jonge zelfstandigen ondersteunde. In kader hiervan werd er een afbetalingsplan opgesteld. Toen u merkte dat uw opbrengsten onvoldoende waren en u niet in staat was uw afbetalingen na te komen hebt u in september 2012 legaal, met een visum voor Spanje, het land verlaten. Na een maand in Spanje te hebben verbleven kwam u rond oktober 2012 naar België omdat u hier een broer heeft wonen.

U verbleef hier in de illegaliteit en vernam zo'n drie jaar geleden via uw broer woonachtig in Algerije, dat de bank u drie brieven had gestuurd waarin u werd opgevorderd uw lening terug te betalen, in de derde brief werd specifiek aangegeven dat, zo u hier geen gevolg aan gaf, u wel eens in de cel terecht kon komen.

Sinds circa 2014 hebt u een relatie met de Oekraïense N. H. (...), die in België een asielaanvraag had ingediend, ze was arts en had problemen met de Russen die van haar eisten dat ze gewonde/zieke soldaten verzorgde. Haar aanvraag werd naar uw zeggen afgewezen waarna ze, samen met jullie dochtertje (°26 juli 2016), naar Duitsland trok om daar een asielaanvraag in te dienen. In kader van de Dublin procedure werd ze teruggestuurd naar België en ze beschikt nu over 'een annex', zo stelt u, en woont bij verschillende vrienden. Ook de procedure die u een tweetal maanden geleden opstartte omdat u bij uw dochter wilde blijven, liep op niets uit, zo stelde u.

U werd op 13 december 2016 gecontroleerd door de Belgische autoriteiten en er werd vastgesteld dat u zich illegaal op het grondgebied bevond. U werd overgebracht naar het Transitcentrum te Steenokkerzeel teneinde u van het grondgebied te verwijderen. Een repatriëring was voorzien op 21 januari 2017, doch diende te worden geannuleerd omdat u op 20 januari 2017 een asielaanvraag indiende.

U stelt in kader hiervan bij uw vrouw en dochter te willen blijven en vreest in Algerije in de gevangenis terecht te zullen komen omdat u uw schulden niet heeft afgelost. Einde 2015-begin 2016 zou de Algerijnse Eerste Minister op TV verkondigd hebben dat dit kan gebeuren met diegenen die hun schulden niet aflossen.

B. Motivering

Er dient na het gehoor afgenomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde asielmotieven geen verband houden met de Vluchtelingenconventie en wel om volgende redenen.

Zo stelt u uw land in september 2012 te hebben verlaten omdat u uw schulden aangegaan bij de bank niet kon aflossen en u bijgevolg misschien 'de cel in moest'. U gevraagd of er nog andere redenen waren die aan de grondslag van uw vertrek lagen, ontkent u dit (CGVS p.2-3). Er dient te worden vastgesteld dat u zich louter beroept op economische motieven en hieruit kan niet worden geconcludeerd dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren ten gevolge van uw etnische origine, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Algerije. U stelt immers nooit problemen in Algerije te hebben gehad met uw autoriteiten en ook nooit politiek actief te zijn geweest en bijgevolg is er geen enkele reden waarom uw dossier bij terugkeer, zo er al verder gevolg zal worden gegeven aan het feit dat u uw schulden niet hebt afgelost, geen rechtmatige afhandeling zal kennen, te meer de bank tot op heden geen officiële klacht tegen u heeft ingediend (CGVS p.2-3).

Bovendien moeten er toch een aantal kanttekeningen bij de ernst van dit door u aangehaalde asielmotief worden gemaakt. Zo stelt u bij terugkeer naar uw land van origine in de cel te zullen belanden, de Eerste Minister had immers op TV aangekondigd 'dat er gevangenis voor schuldenaren waren'. U gevraagd of u in Algerije niet geprobeerd had overleg te plegen met uw bank toen u merkte dat u er niet in zou slagen uw afbetalingen te doen, ontwijkt u tot tweemaal toe een antwoord, om dan te stellen dat ze u toch niet kunnen helpen. Gezien dit nu niet bepaald een overtuigend antwoord is werd de vraag u hersteld en geeft u aan het niet te hebben geprobeerd, een antwoord dat verbazing wekt daar er toch van uit kan worden gegaan dat u op zijn minst hiertoe een poging zou hebben ondernomen vooraleer het land te verlaten (CGVS p.3). Gezien u stelde dat diegenen die hun schulden niet kunnen afbetalen, en dit zonder uitzondering, naar de gevangenis moeten werd u geconfronteerd met de uitspraak dat de gevangenis dan toch overvol moeten zitten, waarop u uw antwoord aanpaste en stelde dat 'ze gaan je niet onmiddellijk naar de gevangenis sturen, eerst proberen ze je huis in beslag te nemen en als dat niet gaat, dan ga je de cel in' (CGVS p.4). U dan gevraagd welke andere maatregelen/procedures de Algerijnse banken volgen vooraleer iemand naar de cel te sturen, antwoordt u verbazingwekkend genoeg de loop van die specifieke procedure niet te hebben opgevolgd. Gezien u onmiddellijk betrokken bent werd u naar de reden hiervoor gevraagd en komt u niet verder dan te stellen 'omdat ik hier was'. Erop gewezen dat u toch ook vanuit België hieromtrent informatie kunt vergaren, kunt u slechts stellen 'maar ik moet daar zitten om dat te weten' (CGVS p.4). Gezien uw antwoord, en dat hoeft geen betoog, totaal niet kan overtuigen werd de vraag u hersteld en herhaalt u slechts de procedure niet goed te hebben bestudeerd en u weet dat diegene die zijn schulden niet aflost, kans loopt in de cel terecht te komen. Vervolgens gevraagd of u in

Algerije of hier ooit juridische bijstand hebt gezocht om deze toestand uit te klaren, antwoordt u slechts met de wedervraag 'waar kon ik dat vragen' (CGVS p.5). Wat betreft uw verdere verklaring zeker te zijn dat het huis van uw moeder in beslag zal worden genomen dient opgemerkt dat ook dit niet kan overtuigen daar u gevraagd of de bank hiertoe al concrete stappen heeft gezet, u moet antwoorden dat dit nog niet het geval is 'omdat u hier zit' (CGVS p.4). Uit de door u afgelegde verklaringen blijkt duidelijk dat u nooit ook maar enige moeite hebt genomen om uw situatie in Algerije uit te klaren, noch op te volgen. Uw totale gebrek aan interesse ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid en de ernst van de gevolgen die u beweert te zullen ondervinden.

U legt een aantal kopieën van documenten neer ter staving van uw asielrelaas, meer bepaald een document 'objet: règlement d'une échéance échue', dd. 2 november 2016, en waarvan u stelt dat het een document is van de sociale zekerheid, maar u weet niet wat erin staat omdat u geen Frans kunt lezen. Vervolgens een schrijven van 'Crédit Populaire d'Algérie', dd. 2012, en waarvan u niet meer kunt vertellen dan dat het over de lening gaat. Dan een aantal documenten van de belastingen waaruit blijkt dat u niet gewerkt hebt 'om af te betalen'. Vervolgens een 'Décision D'Octroi (...)' waarvan u aangeeft dat het Ministerie van Arbeid betrokken is, maar u geen idee hebt van de inhoud. Tot slot legt u nog een aantal quasi onleesbare stukken neer van de bank, dd. 2010 (CGVS p.4). Ook deze stukken vermogen niet bovenstaande appreciatie om te buigen daar ze enkel betrekking hebben op uw lening en werkzaamheden, gegevens die hier op zich niet ter discussie staan. Bovendien wordt de ernst van uw beweerde vrees andermaal ondermijnt door de vaststelling dat u niet op de hoogte bent van de exacte inhoud van een aantal van deze stukken omdat u geen Frans leest. Gevraagd waarom u deze stukken niet hebt laten vertalen, u legt ze immers voor ter staving van uw relaas, antwoordt u 'neen, ik dacht dat jullie Frans konden lezen' en dat u ze pas gekregen had na uw eerste gehoor (DVZ), eraan voorbijgaand dat u zelf toch op de hoogte moet zijn van de inhoud van deze stukken. U voegt nog toe dat u ziek bent geweest (CGVS p.4). Andermaal ontbeert uw antwoord overtuiging daar er toch van uit kan worden gegaan dat u alles in het werk zou hebben gesteld zich hieromtrent te informeren. Kennis omtrent deze stukken is immers essentieel om uw eigen situatie te kunnen inschatten en uw nalatigheid komt andermaal uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Deze appreciatie wordt nog onderstreept door het gegeven dat u, die reeds in september 2012 het land heeft verlaten pas nu, zo'n vier jaar later, asiel aanvraagt en dit nadat u in een gesloten centrum werd ondergebracht teneinde u naar uw land van origine te repatriëren. Dit wijst erop dat u er eerder op uit bent uw verblijf hier te verlengen dan dat u nood zou hebben aan internationale bescherming. Moest u effectief van mening zijn dat u in uw land van origine daadwerkelijk problemen kunt krijgen dan kan er toch van uit gegaan worden dat u geen vier jaar zou wachten vooraleer deze stap te zetten, te meer u stelt dat reeds einde 2015-begin 2016 op TV verkondigd werd dat er 'gevangenen zijn voor schuldenaren'. U hier dan ook naar gepeild en gevraagd waarom u desondanks nog een jaar wachtte, stelt u 'toen kreeg ik een dochter' (CGVS p.3). Opnieuw, deze uitleg kan niet overtuigen.

De conclusie dat u er slechts op uit bent uw verblijf hier te verlengen blijkt ook uit uw verklaring nooit eerder een andere procedure te hebben opgestart omdat u 'niet wist hoe de procedure te beginnen en u een reden nodig had om de procedure op te starten'. Gevraagd of er tevoren dus geen reden was om asiel aan te vragen, antwoordt u 'neen, want ik had geen dochter toen' (CGVS p.2). Ook dit gegeven doet vermoeden dat u een asielaanvraag indient omdat u bij uw dochter (en bij uitbreiding) uw vrouw wil blijven. Dient in dit kader te worden opgemerkt dat het gegeven dat u hier bij uw gezin wil blijven op zich geen uitstaans heeft met de Vluchtelingenconventie en u zich hiervoor dient te richten tot de geijkte procedure.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van: “artikel 48/3, 48/4 en 48/5 par. 2 lid 2 en 48/5 par. 3 lid 2 Vw in samenlezing met artikel 27 van het KB dd 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (Hieronder vernoemd als KB CGVS), artikel 4 richtlijn 95/2011/EU, artikel 8 par. 2 richtlijn 2005/85/EU, en artikel 1 van het 4de protocol bij het EVRM dd. 16 september 1963 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering der bestuurshandelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel”.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij meent dat zij wel degelijk recht heeft op het vluchtelingenstatuut daar artikel 48/3, § 2, lid 1, a) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt dat daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève moeten ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens. Deze bepaling dient samen gelezen te worden met het artikel 1 van het vierde protocol bij het EVRM dat stelt dat niemand van zijn vrijheid mag worden beroofd op de enkele grond dat hij niet in staat is een contractuele verplichting na te komen. Bovendien valt zij als schuldenaar onder het criterium te behoren tot een sociale groep waardoor zij ressorteert onder het toepassingsveld van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, aldus verzoekende partij.

2.2.3.2. De Raad wijst er evenwel op dat de daden van vervolging zoals omschreven in artikel 48/3, § 2, lid 1, a) van de vreemdelingenwet steeds dienen te kaderen in één of meerdere van de vijf criteria bepaald bij artikel 1, A(2) van het Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen van 28 juli 1951, meer in het bijzonder ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaald sociale groep of de politieke overtuiging. Daar verzoekende partij louter vervolging vreest om reden van het niet kunnen betalen van schulden ressorteert de door haar voorgehouden vrees niet onder één van de vijf voormelde criteria.

Waar verzoekende partij betreffende het niet voldoen aan de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de Status van Vluchteling inroept dat zij behoort tot de sociale groep van de “schuldenaars”, wijst de Raad erop dat de aldus aangeduide personen niet beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d van de vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving

als afwijkend wordt beschouwd. Het spreekt voor zich dat door terugbetaling van de schulden de groep van “schuldenaars” kan worden ontgroeid en schuldenaars in een land bezwaarlijk als afwijkende kunnen worden beschouwd.

De door verzoekende partij voorgehouden problematiek ressorteert derhalve niet onder de bepalingen van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. De Raad stelt vast dat verwerende partij op uitgebreide wijze motiveert waarom verzoekende partij evenmin de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, b kan worden toegekend, meer in het bijzonder dat aan de door haar voorgehouden vrees van haar vrijheid te zullen worden beroofd om reden van het niet kunnen terugbetalen van schulden, geen geloof kan worden gehecht. Verwerende partij steunt zich in hoofddorde op de motieven dat uit niets blijkt dat er geen rechtmatige afhandeling zou gebeuren van het dossier van verzoekende partij bij de bank en de bank bovendien nog steeds geen klacht heeft ingediend, dat verzoekende partij niet de minste poging heeft ondernomen tot overleg met de bank in het kader van een afbetalingsplan doch wel besloot onmiddellijk haar land te verlaten, dat zij totaal onwetend is over de door de bank te volgen specifieke procedures bij terugvordering van geld en zij nooit juridische bijstand zocht in Algerije, dat zij vier jaar wachtte alvorens een asielaanvraag in te dienen en stelde dat er voor de geboorte van haar dochter in juli 2016 geen enkele reden was om een dergelijke aanvraag in te dienen (administratief dossier, stuk 5, p. 2). De Raad stelt vast dat verzoekende partij al deze motieven *in concreto* ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand moeten worden beschouwd.

2.2.5. Waar verzoekende partij onder verwijzing naar “artikel 27 KV CGVS dd. 11 juli 2003, artikel 4 kwalificatierichtlijn en artikel 8 procedure richtlijn” meent dat verwerende partij grondig onderzoek had moeten voeren naar de wettelijke bepalingen in Algerije, in het bijzonder naar de vrijheidsberoving wegens het niet terugbetalen van schulden, en naar de aanwezigheid van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing, oordeelt de Raad echter dat bij de commissaris-generaal er slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens artikel 57/6 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. Aangezien op grond van het geheel van de vaststellingen rechtsgeldig kon worden besloten dat het relaas van verzoekende partij, voor wat betreft haar vrees als schuldenaar van haar vrijheid te zullen worden beroofd, ongeloofwaardig is, kan niet worden ingezien waarom de commissaris-generaal een diepgaand onderzoek had moeten doen naar voormelde informatie.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij zich in het kader van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet beroept op een reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken met betrekking tot Algerije wijst de Raad erop dat een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de Algerijnse nationaliteit bezitten, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekende partij die wel deze nationaliteit hebben en vandaar afkomstig zijn. Dergelijke reisadviezen zijn *in casu* irrelevant daar ze niet slaan op de concrete situatie van de asielzoeker, doch slechts bedoeld zijn om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van Algerije. Bovendien stelt de Raad vast dat dit reisadvies slechts melding maakt van een risico op terreuraanslagen in bepaalde regio's, doch geen gewag maakt van het feit dat het land getroffen wordt door een binnenlands of internationaal gewapend conflict. Verzoekende partij toont niet aan dat er in Algerije een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

2.2.7. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij bijgebrachte documenten (administratief dossier, stuk 7), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 8 februari 2017 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.8. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

J. BIEBAUT